

Het verdwaalde boompje

Een grote truck reed met ronkende motoren een hoge heuvel op in Israël. De vrachtauto was op weg naar het dorpje Har Chaloets en bracht een hele berg bomen mee die daar voor Toe Bisjvat geplant moesten worden. Toe Bisjvat is het Nieuwjaar van de bomen. Een slaperig klein boompje, dat achterin de laadbak lag, rolde opeens zomaar van de truck en kwam terecht op de weg.

'Waar ben ik?' riep het boompje. 'Waar zijn al de andere bomen? Oh, óóh, ik ben zoekgeraakt!'

Op dat moment kwam een ezel langs. Hij knabbelde aan het gras en trok aan de bladeren langs de kant van de weg.

'Ijááá,' balkte hij toen hij het boompje zag. 'Wat doe jij hier klein boompje?'

'Ik was op weg naar Har Chaloets om met Toe Bisjvat geplant te worden, maar ik ben van de truck gevallen. En nu ben ik verdwaald', zei het boompje. 'Ik weet de weg niet meer naar het dorp.'

'Geen probleem!' zei de ezel. 'Ik breng je wel even.' Hij tilde het boompje op en hield het stevig vast tussen zijn sterke gele tanden. 'Mmmm...' hij rook aan de malse jonge boom. 'Je ruikt heerlijk. Ik knabbel onderweg lekker een beetje aan je takken.'

'Nee, doe dat nou niet!' riep het boompje. Hij wrong en kronkelde zich in allerlei bochten en kietelde de neus van de ezel.

'Hatsjie!' niesde de ezel. Hij liet het boompje vallen en het rolde van de weg af in het donkere bos. 'Hatsjie!' niesde de

ezel weer. Hij keek eens om zich heen en dacht: 'Waar is dat lekkere boompje verdwenen?'

Het boompje pakte zijn takken stevig vast en was doodstil. De ezel zocht en zocht maar er waren zoveel bomen in het bos dat hij het kleine boompje niet kon vinden. Uiteindelijk liep de ezel al knabbelend op het malse gras, door.

Een windvlaag trok door het bos. Woeps! De wind duwde het boompje naar een open plek waar een jongen en een meisje een kampvuurtje aan het maken waren.

'Wie ben jij?' vroegen ze hem.

'Ik ben een Toe Bisjvat boom. Ik ben van een truck afgevallen op weg naar Har Chaloets en nu ben ik verdwaald. Nu kan ik nooit op tijd geplant worden voor Toe Bisjvat.'

'Kom, kom,' zeiden de jongen en het meisje. 'Wees maar niet verdrietig. Wij wonen vlakbij Har Chaloets en wij brengen jou daarheen zodra wij onze marshmallows hebben geroosterd. We hebben alleen nog een klein beetje hout nodig voor het vuur. Kunnen we van jou een tak krijgen?'

'Laat me los!' schreeuwde het boompje.

Hij schopte met zijn wortels en rolde zich weg van de open plek. Hij rolde en rolde totdat hij tegen een grote grijze rots botste. Eindelijk voelde hij zich veilig, maar ook moe en verdrietig. En zo viel hij in slaap.

Plotseling druppelde er iets nats op zijn onderste bladeren. 'Wat is dat?' dacht hij. 'De regen kan niet alleen op een paar van mijn blaadjes vallen.'

Een klein gevlekt hondje stond voor hem. 'Oh, neem me niet kwalijk,' blafte hij een beetje verlegen. 'Ik heb net op je geplast. Dat vind je toch niet erg?'

'Of ik dat niet erg vind!' riep het boompje. 'Eerst ben ik van de vrachtwagen afgevallen. Toen heeft een ezel me bijna opgegeten. Toen hadden een jongen en een meisje mij bijna in hun kampvuur gegooid. En nu heb jij op mij geplast. Dit is de rottigste dag van mijn leven. Ik kom nooit in Har Chaloets en ik word nooit geplant!' Het kleine boompje voelde zich zo ellendig dat hij wilde huilen, maar hij wist niet hoe dat moest.

'Stil maar,' zei het gevlekte hondje. 'Ik eet geen bomen en ik stook ook geen vuurtje van de bomen. Ik geef ze water. En Har Chaloets heeft heel veel honden, dus heeft het altijd bomen nodig.'

Hij tilde het boompje zachtjes op en draafde ermee door het bos. Toen zij bij het dorp aankwamen, was iedereen net alles aan het klaarmaken om de bomen te kunnen planten.

'Hoera!' riepen zij. 'Kijk eens, nog een boom om te planten. Wat een brave hond!' En zij aaiden de kleine gevlekte hond.

Er werd een gat gegraven en het kleine boompje werd in erin gezet. Zorgvuldig werd de aarde rondom zijn wortels aangedrukt en kreeg hij water. Het water was lekker koel en kietelde hem. Hij dronk en hij dronk. Zijn takken wuifden vrolijk heen en weer en hij dacht, 'Deze dag begon als de rottigste dag van mijn leven maar nu is het de mooiste. Ik ben niet meer verdwaald. Ik ben thuis!'

Uit: 10 Great Jewish Children Stories by Chaya Burstein
(Uitgave Pitspopany)

Kleurplaten: Esther de Bruijn

